

“จูบจัน”

วันด้าไม่แน่ใจนักว่าได้ยินคำสั่งแรกถูกต้องหรือเปล่า เพราะเพียงแค่ถูกดวงตาคู่สวยของนายหญิงจ้องมอง เธอรู้สึกเหมือนสติที่เคยมีกำลังเลือนรางจางลงเรื่อย ๆ

สองมือเล็กที่กำลังสั่นระริกด้วยความหวาดกลัวเลือนไปประคองใบหน้าสวยของผู้ใหญ่เอาไว้ เจ้าของตักยังไม่หยุดจ้องมองเธอ ดวงตาสีมรกตคู่สวยของมิสโรมานอฟฟูปบ่ไหวไปด้วยความต้องการ วันด้ากัดริมฝีปากตัวเองแน่น ยืนหน้าเข้าไปใกล้อีกนิดจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจร้อนของนายหญิงซึ่งเจอมากับกลิ่นน้ำหอมที่เป็นเอกลักษณ์

วันด้าหลงรักกลิ่นนี้.. เช่นเดียวกับที่หลงรักนายหญิงมาตั้งแต่วันแรกที่หล่อนพาเธอออกมาจากบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า

“นายหญิง..”

แทนที่จะจรมริมฝีปากลงไปบนเรียวปากของนายหญิงตามคำสั่ง วันด้ากลับเอียงหน้าแล้วจรมริมฝีปากลงไปที่ชอกคอหอมกรุ่นแทน “นายหญิงของหนู” ก่อนจะสูดกลิ่นหอมเป็นเอกลักษณ์ของนายหญิงเข้าไปเต็มปอดราวกับกำลังสิ้นสติเข้าแล้วจริงๆ

ซึ่งแน่นอนว่ามีสโรมานอฟฟิเผลอสั่งเสียงครางสั้นๆ ด้วยความตกใจที่จู่ๆ ก็ถูกเด็กบนตักกดจูบชอกคอโดยไม่ทันตั้งตัว

“วันด้า”

“ฮือ” ดูเหมือนคนถูกเรียกจะยังไม่ได้สติ ริมฝีปากร้อนปรมจูบไปตามชอกคอขาวของนายหญิง สลับไปกับการกดจมูกสูดกลิ่นหอม

นาตาชาจำเด็กของตัวเองดี วันด้าเป็นเด็กซุกตัว วันแรกๆ ที่ย้ายมาอยู่ด้วยกันหล่อนจึงประสบปัญหานอนไม่หลับ ช่วงนั้นตัวเธอเองไม่ค่อยอยู่กับเหย้ากับเรือนเพราะงานที่หน่วยซิดด์ค่อนข้างหนัก ได้กลับบ้านหลังเที่ยงคืนบ้าง บางวันก็ไม่กลับบ้านเลย ปล่อยให้เด็กสาวใช้ชีวิตอยู่ในคุกหาสน์กว้างๆ คนเดียว

แต่มีอยู่คืนหนึ่งที่เธอกลับบ้านมาตอนราวๆ ตีสอง เดินเข้าห้องนอนตัวเองไปก็พบว่ามิใครบางคนนอนหลับอยู่บนเตียงเธอ เจ้าผู้บุกรุกขดตัวเป็นก้อนกลม ในอ้อมแขนกดหอมอนที่เธอใช้หนุนนอนอยู่ทุกคืน แถมยังละเมอสูดกลิ่นเธอจากหมอนใบนั้นเป็นระยะอีกต่างหาก

นั่นเป็นครั้งแรกที่นาตาชาได้รู้ว่าวันด้าชอบกลิ่นของเธอแค่ไหน และปฏิเสธไม่ได้ว่ามันน่ารักเหลือเกินยามที่เจ้าเด็กปรมจูบไปตามชอกคอสลับกับกดจมูกเพื่อสูดกลิ่นหอม มันเหมือนเจ้าเด็กบนตักกำลังอดอ้อนโดยไม่รู้ตัว

แต่ไม่ว่าจะน่ารักขนาดไหน.. มิสโรมานอฟฟ์ก็จะไม่โอนอ่อนให้ ‘เด็กดี’ เด็ดขาด

“วันด้า โรมานอฟฟ์”

มือบางของนาตาชาสอดเข้าไปในเสื้อของคนบนตัก สอดผ่านเข้าไปใต้บราตัวจิ๋ว ตรงเข้าไปบีบเค้นอก
อิมเด็กสาวอย่างแรงจนคนถูกกระทำสะดุ้งสุดตัว

“อ๊ะ! นายหญิง” ไบหน้าจิ้มลิ้มที่ซุกอยู่กับชอกคอของนายหญิงเหยเกเมื่อความรู้สึกใหม่เข้าสู่ใจ—ทั้งเจ็บ
และรู้สึกดี อยากจะพูดเซฟเวิร์ดเพื่อให้หยุด หากแต่ก็ต้องการมากกว่านี้

อยากให้นายหญิงสัมผัสมากกว่านี้

วันด้าขยับเอวกดส่วนอ่อนไหวให้แนบชิดกับตักของนายหญิงยิ่งขึ้น ความต้องการพุ่งขึ้นสูงจนเริ่มรู้สึกว่า
อุณหภูมิต้องร้อนขึ้นเรื่อยๆ และสะดุ้งตัวงอซุกไบหน้าเข้ากับไหล่บางในตอนที่มีเย็นเยิบของนายหญิงขยับมา
เล่นกับยอดอกสีชมพู เด็กสาวส่งเสียงครางอย่างสุดจะกลั่น ถูกนายหญิงเอียงไบหน้าเข้าจับไบหูอย่างแรงก่อน
กระชิบเบาๆ

“อันสั่งให้จูบ ที่รัก” เสียงแหบหวานเอ่ยกระชิบ “เป็นเด็กดี แล้วฉันจะยอมให้เธอถึงจุดที่เธอต้องการ”

วันด้าตื่นเร่าอยู่บนตัก ยอดอกทั้งสองยังคงถูกบีบเค้นไม่ต่างจากของเล่น รู้สึกเหมือนความต้องการใน
กายกำลังจะทำให้เธอแตกเป็นเสี่ยงๆ ได้แต่กักริมฝีปากพยายามกลั่นเสียงครางขณะที่ไบหน้าจิ้มลิ้มซุกอยู่กับไหล่
ของนายหญิง

“แต่ถ้าหากเป็นเด็กดี.. ก็จะต้องถูกลงโทษ เข้าใจใช่ไหม?”

“อะ เข้าใจ.. เข้าใจแล้วค่ะ นายหญิง” วันด้าสูดหายใจเข้าเต็มปอดเมื่อในที่สุดปลายนิ้วของอีกฝ่ายก็
ปล่อยยอดถันสีหวานให้เป็นอิสระ

“ดี” นายหญิงเอ่ยรับ เลื่อนมือกลับลงมาราวที่สะโพกกลมกลิ้ง ให้เวลาเด็กมันหายใจหายคอสักหน่อย
ก่อนย่ำคำสั่งเดิม “จูบฉัน วันด้า”

คราวนี้เด็กดียอมทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย วันด้าประคองไบหน้าดังามรวรรูปสลักของนายหญิงเอาไว้
ด้วยสองมือเล็ก ก่อนจะกักริมฝีปากจูบส่วนเดียวกันของนายหญิงอย่างไม่ประสีประสา

คนถูกจูบส่งเสียงครางต่ำด้วยความพึงพอใจ มิสโรมานอฟฟ์ใช้มือบีบเค้นสะโพกกลมของน้องขณะใช้
ลิ้นสอดเข้าไปตักดวงความหวานจากเด็กสาว เมื่อพอใจแล้วจึงถอนจูบออกเพื่อสบตาคนบนตัก

วันด้าหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อนทั้งที่เพิ่งจะเริ่ม เลือดในกายน้องคงสูบฉีดหนักเกินไปไบหน้าจิ้มลิ้มจึง
ขึ้นสีแดงก่ำ อีกทั้งดวงตาคู่สวยยังมีน้ำตาคลออีกต่างหาก

มิสโรมานอฟฟ์ไม่อยากเป็นคนเลวเลย แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าวันด้าที่กำลังหน้าแดงและน้ำตาคลออยู่นี้.. ช่างน่ารังแกเหลือเกิน

“เธอพูดเซฟเวิร์ดได้ตลอดเวลา รู้ใช่ไหม?” นาทาซาใช้หลังมือคลอเคลียแก้มใสของน้อง “ฉันจะไม่โกรธใดๆทั้งสิ้น ถ้าไม่ไหวก็แค่พูดเซฟเวิร์ดออกมา ฉันจะ... อื้อ”

ยังพูดไม่ทันจบประโยคมิสโรมานอฟฟ์ก็ถูกเด็กสาวประคบจูบอีกครั้งในท่วงท่าที่ดูใจร้อนกว่าเดิม สองมือเล็กของน้องเริ่มปลดกระดุมเสื้อเธอออกทีละเม็ดแล้ว ให้ตาย เหมือนน้องกำลังบอกเธอทางอ้อมเลยว่าจะไม่ให้หยุด.. อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้

เสื้อเซตสีขาของนาตาซาถูกปลดกระดุมออกจนหมด บราสีดำที่โอบอุ้มอกอิมเอาไว้นั้นหยาบอยู่ตรงหน้าเด็กบนตักลอบกลืนน้ำลาย ดวงตาสีมรกตของเด็กสาววัยกำดัดดูบ๊วไปด้วยความอยากรู้อยากลอง แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรมากไปกว่านั้น นายหญิงก็ลุกขึ้นเสียก่อน ทำเอาเธอต้องเผลอร้องด้วยความตกใจ สองขาจับโอบรัดสะเอวของหล่อนเอาไว้แน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองตก

“นายหญิง...”

“อย่าลืมว่าใครเป็นใหญ่” เอ่ยกระซิบขณะที่สองมือโอบอุ้มนั้นทำยเด็กสาวเอาไว้ ก่อนจะพาก้าวเดินลงไปที่ห้องใต้ดิน “เป็นเด็กดี แล้วฉันจะให้รางวัล”

ห้องใต้ดินแห่งนี้เป็นห้องเดียวในคฤหาสน์ที่วันด้าไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้า เธอเคยเห็นนายหญิงพาผู้หญิงหน้าตาสะสวยหลายคนมาที่นี่ เคยหวาดกลัวอยู่หลายหนว่านายหญิงจะเลือกผู้หญิงเหล่านั้นมาแทนที่เด็กกำพร้าแบบเธอ

วันด้าสงสัยมาตลอดว่ามีอะไรอยู่ในห้องนี้.. และวันนี้เธอก็ได้รู้

ภายในห้องมีเตียงขนาดคิงไซส์อยู่หนึ่งเตียง ผนักห้องสีแดงถูกบุแบบเก็บเสียง มี ‘อุปกรณ์’ มากมายตั้งเรียงรายอยู่ที่มุมห้องซึ่งวันด้ามองแล้วเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ทั้งหวาดกลัวและตื่นตาไปในเวลาเดียวกัน

มิสโรมานอฟฟ์ปล่อยเด็กสาวลงที่กลางห้อง ถูกเด็กสาวมองหน้าใสแล้วเอ่ยถาม

“ไม่ไปที่เตียงเหรอคะ?”

โอ ให้ตาย

นาตาซากัดปากแน่นเพื่อระงับอารมณ์ไม่ให้เผลอขย้ำเด็กมันรุนแรงเกินไป เธอค่อยๆถอดเสื้อผ้าของเด็กสาวออกทีละชิ้นโดยที่เจ้าตัวให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี หญิงสาวรวบสองมือของวันด้ามาไว้ด้านหน้า “อยู่นิ่งๆ” แล้วเดินไปหยิบเนกไทมาจัดการมัดมือเด็กสาวเข้าด้วยกัน

“นายหญิง..”

“เพียงเป็นพื้นที่สำหรับเด็กดีเท่านั้น” นาดาซากล่าว ใช้มือข้างหนึ่งประคองใบหน้าของเด็กสาวเอาไว้หลังมัดหล่อนเสร็จ “ฉะนั้นถ้าหากอยากไปที่เตียง.. เธอต้องทำให้ฉันเห็นก่อนว่าเธอเป็นเด็กดี”

มิสโรมานอฟฟัดอเสื้อเชิ้ตที่ถูกปลดกระดุมเรียบร้อยแล้วออกก่อนจะเหยียดมันลงบนพื้นอย่างไม่ใส่ใจ เรือนร่างท่อนบนที่มีเพียงบราสีด่างดงามมากจนเด็กที่มองอยู่ลอบกลืนน้ำลาย

วันด้าอยากยื่นมือไปสัมผัสผิวขาวเนียนของนายหญิง อยากใช้ปากพรมจูบลงไปทุกส่วน แต่รู้ดีว่าถ้าหากทำแบบนั้น นายหญิงจะไม่ชมเธอว่าเป็นเด็กดี

แน่นอนว่าวันด้าเป็นเด็กดี---เธอเป็นเด็กดีของนายหญิงเสมอ

“ถ้าไม่ไหวให้พูดเซฟเวิร์ด ไม่ต้องกลัวฉันโกรธ เข้าใจไหม?” นายหญิงย้ำอีกครั้ง วันด้าจึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย

“เข้าใจค่ะ นายหญิง”

นาดาซาลอบยิ้มให้กับเด็กดี ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยแก้มแดงระเรื่อของอีกฝ่าย กดริมฝีปากจูบแก้มนุ่มๆ นั้นหนึ่งครั้ง ก่อนจะผละออกไปหยิบที่ปิดตาที่ทำจากหนังแท้ออกมาจากลิ้นชัก

วันด้าเริ่มนึกสงสัย ว่ามีอุปกรณ์อะไรอีกบ้างที่นายหญิงไม่ได้เอาออกมาให้เห็น

“มีกฎง่ายๆ อยู่แค่สองข้อ” มิสโรมานอฟฟักกล่าว ขณะที่สองมือก็ใส่ที่ปิดตาให้เด็กสาวไปด้วย “ข้อแรก ห้ามสัมผัสฉันก่อนได้รับอนุญาต”

“ค่ะ..” วันด้าส่งเสียงตอบรับ ทุกอย่างมืดไปหมดหลังถูกปิดตา ได้ยินเพียงเสียงหัวใจตัวเองที่เต้นแรงด้วยความกระสันระคนหวาดกลัว สลับไปกับเสียงฝีเท้าของนายหญิงที่กำลังเดินไปรอบๆ ตัวเธออย่างเนิบนาบ

“ส่วนข้อสอง” วันด้ารู้สึกได้ว่านายหญิงขยับมาเข้า ใกล้มากจนลมหายใจร้อนๆ เป่ารดใบหูของเธอก่อนที่หล่อนจะเอ่ยกระซิบ “ห้ามเสร็จโดยไม่ได้ขออนุญาต”

“...”

หลังได้ยินกฎข้อสอง วันด้าก็เริ่มหาสติตัวเองไม่เจออีกแล้ว

สองมือเล็กที่ถูกมัดไว้ด้วยกันกำแน่นเมื่อสกดกลั่นอารมณ์ ทุกอย่างนิ่งไปพักหนึ่งราวกับนายหญิงจงใจปล่อยให้เธอได้เตรียมตัว ก่อนที่จะได้ยินเสียงไม้เรียวฟาดอากาศดังฟึบ

วันด้าผลอสะดุ้ง แม้จะยังไม่โดนตี แต่แค่เสียงนั้นก็มากพอให้เธอต้องกักริมฝีปากขมความกลัว

“ฉันจะตีเธอห้าครั้ง และฉันต้องการให้เธอนับ” มิสโรมานอฟฟ์ได้ปลายไม้เรียวไปตามเรียวขาด้านในของเด็กสาว สังเกตเห็นเมือกใสที่เปราะเปื้อนไปตามหว่างขา “ถ้าหากนับผิดหรือไม่ยอมนับ ฉันจะไม่อนุญาตให้เธอเสร็จคืนนี้”

“อะ เข้าใจแล้วค่ะ นายหญิง”

หลังจากได้รับเสียงตอบรับจากเด็กสาว นาตาซาก็แทบไม่ลงไปที่บันท้ายขาวเนียน แทบรอไม่ไหวที่จะทำให้มันเป็นรอยแดงด้วยไม้เรียวในมือ

“อะ..!” วันด้าเผลอส่งเสียงครางเมื่อไม้เรียวฟาดลงมาจนได้ ก่อนจะเริ่มนับอย่างรู้หน้าที่ “หนึ่ง.. หนึ่งค่ะ”

“เก่งมาก” มิสโรมานอฟฟ์ขยับเข้าไปจูบแก้มเด็กสาว ขยับที่ปิดตาที่เริ่มหลุ่ร่นให้กลับเข้าที่ “เด็กดีของนายหญิง”

“ฮือ..” เด็กสาวรู้สึกเหมือนกำลังถูกหลอมละลายด้วยคำพูดหวานๆ นายหญิงแทบไม่เคยใช้น้ำเสียงแบบนี้กับเธอมาก่อน และปฏิเสธไม่ได้เลยว่ามันทำให้ความเจ็บปวดทั้งหมดหายไปเป็นปลิดทิ้ง

ไม้เรียวฟาดลงไปเป็นครั้งที่สอง สาม สี่ และ...

“อะ.. ห้าค่ะ”

สุดท้ายก็ครบ

นาตาซาทิ้งไม้เรียวลงกับพื้น คิดจะปลดที่ปิดตาออกให้เด็กสาวแต่ก็ชะงักเอาไว้ก่อน ปล่อยที่ปิดตาเอาไว้แบบนั้นขณะที่เธอขยับเข้าไปมอบจูบหวานๆ เป็นรางวัลให้เด็กดี

วันด้าที่ถูกปิดตายุ่งไม่สามารถมองเห็นอะไรได้เลยนอกจากความมืด แต่เธอสามารถรู้สึกได้ว่านายหญิงกำลังยิ้ม ไซ่ นาตาซา โรมานอฟฟ์ สายลับอันดับหนึ่งของซิลด์กำลังยิ้ม ก่อนที่หล่อนจะยกเธอขึ้นพาดบ่าโดยไม่ทันให้ตั้งตัวแล้วพาไปที่เตียง

นาตาซาวางน่องลงบนเตียงในท่านอนหงายก่อนจะขยับไปขึ้นคร่อม ก้มลงพรมจูบไปทั่วเรือนร่างงดงามด้วยความกระหายราวกับรอเวลานี้มานาน นุ่มนวล เธอโรมานาน

มิสโรมานอฟฟ์ขม่น้องด้วยคำว่าเด็กดีอย่างไม่ขาดสาย ไล่มือไปตามเรียวขาด้านใน ปีบเค้นเนื้อขาวเนียนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่คนได้ร่างจะทนต่อไปไม่ไหว บิดกายเร้าขณะเอ่ยปากขอร้อง

“นายหญิงคะ.. ได้โปรด”

“ได้โปรดอะไร?” นายหญิงขยับไปกระชับข้างหู ก่อนจะขบเม้มเบาๆ “พูดออกมาสิ เด็กดี อยากให้ฉันทำอะไร?”

โหดร้ายเป็นบ้าเลย

วันดำรู้สึกเหมือนกำลังจะขาดใจ.. ต้องกัดริมฝีปากขณะหนีขาเข้าหากันแน่นหวังช่วยบรรเทาความต้องการ

“หนู..” เด็กสาวเอ่ยเสียงกระเส่า รู้อยู่แล้วว่านายหญิงจะไม่ยอมให้สิ่งที่เธอต้องการถ้าหากเธอไม่พูดออกมา “หนูอยากให้นายหญิงเข้ามา.. ในตัวหนู”

“คนเก่ง” นาทาซากระซิบด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ “พรนั้นเป็นของเธอ”

“อะ.. นายหญิง” วันดำบิดกายเร็ว ไม่ทันได้ตั้งตัวในจังหวะที่หล่อนสอดใส่ เร็วนี้วทั้งสองค่อยๆ ขยับเข้าไปในส่วนร้อนจัดที่ละน้อย ปล่อยคาไว้พักหนึ่ง ก่อนจะเริ่มขยับเข้าออกอย่างช้าๆ

ไม่นานนักเสียงครางของเด็กสาวดังระงมไปทั่วห้องได้ดินที่บุด้วยผนังแบบเก็บเสียง ไม่ใช่แค่วันดำที่รู้สึกเหมือนจะสิ้นสติ หากนاتاซาเองก็เช่นกัน ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำให้เธอรู้สึกบ้าคลั่งได้เท่านี้มาก่อน ไม่เลย

“นายหญิงคะ หนู...”

ใช่ แบบนั้น

อีกแค่นิดเดียว

“ยังก่อน เด็กดี”

“ฮือ นายหญิง..”

ราวกับภาพสวรรค์ถูกดับลงในทันใดเมื่อนายหญิงหยุดการขยับลง เร็วนี้วทั้งสองยังคงคาอยู่ภายในกาย วันดำร้องครวญขณะใช้ความพยายามทั้งหมดที่มีในการสกัดกั้นอารมณ์ตัวเองไว้ไม่ให้ถึงฝั่งก่อนอีกฝ่ายอนุญาต

“เก่งมาก”

เมื่อเห็นว่าเธอสามารถควบคุมตัวเองได้แล้ว นายหญิงก็เริ่มขยับอีกครั้ง และใช้เวลาไม่นาน วันดำก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองใกล้จะถึงอีกรอบ เด็กสาวบิดกายเร็ว เอ่ยปากขอร้องหล่อนด้วยสติที่เริ่มเลือนรางออกไปอีกครั้ง

“นายหญิง หนูอยากสัมผัสนายหญิง” เธอกลืนน้ำลายลงคอ ขณะเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระเส่า “ได้โปรดนะคะ”

นاتاซานิ่งไปเล็กน้อย วันดำที่ถูกปิดตาอยู่ไม่สามารถเห็นได้ว่าคนที่อยู่เหนือเธอกำลังมีท่าทีอย่างไร แต่เพียงเสียงวินาทีต่อมาก็หล่อนก็ถอนเรียวนี้วออก ส่งผลให้เธอต้องร้องครวญออกมาอีกครั้งด้วยเพราะไม่ทันได้ตั้งตัว

และเชือกที่มัดมือเธออยู่ก็ถูกปลดออก

วันดำรู้สึกได้ว่ามือของตัวเองเป็นอิสระแม้จะมองไม่เห็น เธอส่งมือไปสัมผัสคนที่อยู่ด้านบน คลำหาใบหน้าของหล่อน ก่อนจะประคองนำทางให้หล่อนโน้มลงมาจูบเธอ

นาตาซาส่งเสียงครางด้วยความพึงพอใจขณะถูกจูบ ค่อยๆสอดเรียวนิ้วกลับเข้าไปอีกครั้ง นึกสงสัยว่าวันดำจะรู้หรือเปล่า.. ว่าเธอกำลังบอกรัก

เด็กสาวส่งเสียงครางกระเส่าเมื่อเธอเร่งจังหวะให้เร็วขึ้น วันดำร้องไห้จนน้ำตาไหลผ่านขมับเพราะไม่สามารถซึมผ่านที่ปิดตาซึ่งทำจากหนังได้ มิสรอมนอฟโฟพอใจกับเสียงครางหวานๆของเด็กสาว เธอหลงรักทุกอย่างที่เป็นวันดำ หลงรักมาโดยตลอด

และเร่งจังหวะขึ้นอีกนิด ก่อนที่เด็กสาวจะเอ่ยขออนุญาตอีกครั้ง

“นายหญิงคะ หนู...”

“ฉันอนุญาต”

เพียงเท่านั้น.. เด็กดีที่รอคำอนุญาตอยู่นานก็ถึงจนได้ ร่างเล็กที่อยู่ข้างใต้เกร็งกระตุก เสียงร้องครางหวาน หูชนนาตาซาอดไม่ได้ที่จะก้มลงไปพรมจูบที่ใบหน้าจิ้มลิ้ม ขยับเข้าออกอีกสองสามทีก่อนจะถอนเรียวนิ้วออกมา

นาตาซาถอดที่ปิดตาออกให้

“อือ”

และเด็กสาวก็ส่งเสียงครางต่ำเมื่อเธอส่งเรียวนิ้วที่เปราะเปื้อนไปด้วยน้ำหวานเข้าไปในปากของหล่อน วันดำโหมเลียทำความสะอาดนิ้วให้เธออย่างขู่งาน ก่อนที่เธอจะถอนเรียวนิ้วออกไปแล้วก้มลงมาประกบจูบแทน

“ฉันรักเธอ เด็กดี” หล่อนเอ่ยกระซิบ “รักมาโดยตลอด”

“นายหญิง” เด็กสาวหัวเราะในลำคอเบาๆ ลมหายใจยังหนักหน่วงจากการโดนกระทำเมื่อครู “ขอบคุณนะคะ”

“สำหรับอะไร?”

“สำหรับที่รับหนูมาจากบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า” ส่งเรียวแขนไปโอบรอบคอนายหญิง เพื่อรั้งใบหน้าสวยของหล่อนลงมา “และสำหรับของขวัญวันเรียนจบค่ะ”

นาตาซาเผลอเบิกตากว้างด้วยความตกใจเมื่อรู้ๆอีกฝ่ายก็พลิกตัวขึ้นเหนือ คร่อมร่างเธอเอาไว้ไม่ยอมให้ไปไหน ดูจะไม่สนใจอีกต่อไปแล้วว่าใครกันแน่ที่เป็นใหญ่

มิสโรมานอฟฟีเฟลอยัม ขึ้นมือไปเกลี้ยแก้มแดงๆของเด็กสาวนิดหน่อย แล้วเอ่ยคำชมเป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนที่เธอจะสลับไปเป็นฝ่ายถูกกระทำ

“เด็กดีของฉัน..”